

ת"פ 54091/01/16 - מדינת ישראל נגד מרים עוואד

בית משפט השלום בנצרת

23 נובמבר 2016

ת"פ 54091-01-16 מדינת ישראל נ' עוואד

פרק 181/16

לפני כבוד השופטת דלית שרון-גרין
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשמת
מרים עוואד

נוכחים:

מטעם המאשימה: מתמחה גב' עדי שמעון

הנאשמת: בעצמה

מטעם הנאשמת: עו"ד שלומי טדרי

גזר דין

מבוא

1. ביום 23.5.16 הרשעתי את הנאשמת בשני מקרים של גרימת שריפה ברשלנות לפי סעיף 449 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, וזאת בעקבות הודאתה בעובדות כתב האישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים.

2. עפ"י כתב האישום ביום 3.7.14 גרמה הנאשמת ברשלנות לשריפה גדולה, וכוחות כיבוי רבים כמו גם כוחות משטרה נדרשו כדי לכבות את האש ולדאוג לביטחון התושבים במקום. ביום 12.8.14 שוב הציתה הנאשמת אש במקום מגוריה, וכוחות כיבוי הוזעקו למקום לשם כיבוי האש.

תסקיר שירות המבחן

3. בתסקיר הובאו קורותיה של הנאשמת, אלמנה בת 59, שזוהי מעורבותה הראשונה והיחידה בפלילים, אותה היא חווה בצורה קשה. לטענתה, הציתה אש לשם ניקיון החצר לאחר שהעירייה לא נענתה לפניותיה בנושא. כמו כן, היא צמצמה את מעורבותה לאירוע שריפה אחד וקטן. עם זאת, היא הבינה את הבעייתיות בהתנהגותה,

הביעה חרטה על מעשיה ועלה הרושם כי ההליך הפלילי גורם לה זעזוע והימנעות ממעשים דומים.

הנאשמת אישה בוגרת ללא חיבור לחברה עבריינית ונעדרת מאפיינים אנטיסוציאליים באישיותה. שירות המבחן התרשם כי נוכח נתוניה האישיים, הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק פוחת. במצב דברים זה, לא קיים צורך במעורבות טיפולית במסגרת שירות המבחן.

קצינת המבחן שיתפה כי שקלה להמליץ על הטלת ענישה המוחשית, אך בהתחשב בממצאים החיוביים ובהשפעה המרתיעה של ההליך הפלילי, כמו גם בשל הרצון שלא להכביד על הנאשמת נוכח מצבה המשפחתי המורכב, הומלץ להסתפק במאסר מותנה.

טיעוני הצדדים

4. בטיעוניה הצביעה **המאשימה** על חומרת מעשיה של הנאשמת, אשר ביצעה שתי עבירות של גרימת שריפה, ובדיעבד מתקשה להבין את חומרת מעשיה, ואת פוטנציאל הנזק הגדול לסביבתה. ואולם, נוכח נסיבות חייה המורכבות של הנאשמת, הנעדרת עבר פלילי ומשיקולי שיקומה החליטה המאשימה שלא לעתור לעונש מאסר בפועל ועל כן לא הוצג מתחם ענישה. עם זאת, ובהתאם להתלבטות הנראית בהמלצה העונשית של שירות המבחן, ביקשה המאשימה להשית על הנאשמת עונש מוחשי בדמות שירות לתועלת הציבור לשם הרתעתה מלשוב ולבצע מעשים דומים, לצד מאסר מותנה וקנס.

5. **הסנגור** ביקש להקל עם הנאשמת, אישה מבוגרת ונורמטיבית, שזו לה הסתבכותה הראשונה והיחידה בפלילים, שלאחריה הפנימה את חומרת מעשיה. כמו כן, ההגנה ציינה כי חלפו כבר למעלה משנתיים מאז ביצוע העבירות, דבר אשר השפיע על טיב זיכרונה וגרם לה לצמצם את העבירות לאירוע אחד. זאת ועוד, הנאשמת מתמודדת עם נסיבות חיים מורכבות ועליה להפנות את משאביה האישיים והחומריים לטיפול בבנה החולה. כמו כן, שירות המבחן קבע שלא עולה צורך במעורבות טיפולית, הנאשמת עברה להתגורר סמוך לבתה ומשולבת בחוג, אשר מחזק ומעצים אותה. מכל האמור, ביקשה ההגנה לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהסתפק בהטלת מאסר על תנאי בלבד.

6. **הנאשמת** הוסיפה ואמרה כי היא מצטערת על מעשיה.

דין והכרעה

7. הנאשמת גרמה ברשלנותה לשריפה בשני אירועים נפרדים. פעם אחת הציתה אש אשר גרמה לשריפה גדולה, בגינה הוזעקו כוחות כיבוי רבים לשם כיבוי ואף נדרשו כוחות משטרה לשם חסימת צירי תנועה ופינוי תושבים. לאחר כחודש שוב הוזעקו כוחות כיבוי, לאחר שהנאשמת הציתה אש סמוך לביתה וגרמה לשרפה. במעשיה יש פגיעה ממשית בשלום הציבור וברכוש וגם אם לא נגרם נזק בפועל, הנזק הפוטנציאלי הוא עצום.

8. המאשימה לא ביקשה להשית על הנאשמת מאסר בפועל ועל כן מתייחר הצורך לדון במתחם עונש המאסר. למעשה סלע המחלוקת בין הצדדים מתמקד בשאלה אם יש להשית על הנאשמת ענישה מוחשית בדמות שירות לתועלת הציבור וקנס, אם לאו.

9. התרשמתי כי הנאשמת לקחה אחריות על מעשיה והבינה את החומרה הטמונה בהם. היא הביעה חרטה כנה ואמיתית על ביצוע העבירות והפיקה את הלקחים הנדרשים, ההליך הפלילי גרם לה לזעזוע ומהווה גורם מרתיע ומפחית סיכון.

10. זאת ועוד, הנאשמת אישה מבוגרת ונורמטיבית, המתמודדת עם נסיבות משפחתיות מורכבות ומטופלת בבן חולה, התלוי בה. למרות אלה, היא שומרת על מסגרת תעסוקתית, השתלבה בחוג המהווה עבורה מסגרת מעין טיפולית ומעצים אותה ולאחרונה אף עברה לגור סמוך לבתה, התומכת בה.

11. בנוסף, שירות המבחן לא התרשם מצורך טיפולי תחת פיקוחו ולאחר שנשטחו הלבטים בתסקיר, הומלץ שלא להשית על הנאשמת ענישה מוחשית, אשר תכביד על חייה המורכבים ממילא. עוד לקחתי בחשבון כי אלמנט ההרתעה הושג בעצם קיום ההליך הפלילי.

12. באשר לקנס, מתחם הקנס ההולם את מעשיה של הנאשמת בנסיבותיהם ינוע בין אי הטלת קנס לבין 3,000 ₪. אתחשב במשאביה החומריים הדלים של הנאשמת, המוקצים, בין היתר, לטיפול בבנה החולה, התלוי בה. על כן, אני רואה לנכון להימנע מהטלת עונש כספי מוחשי בנסיבותיו של מקרה זה, ותחת זאת אחייבה בחתימה על התחייבות.

13. לאחר ששקלתי את נסיבות המקרה ואת טיעוני הצדדים אני מטילה בזה על הנאשמת את העונשים הבאים:

• אני גוזרת על הנאשמת 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא תעבור את העבירה בה הורשעה בתיק זה.

• אני מחייבת את הנאשמת לחתום על התחייבות בסך 2,000 ₪ שלא תעבור את העבירה בה הורשעה בתיק זה במשך שנתיים. אם לא תחתום על ההתחייבות תוך 7 ימים, תאסר הנאשמת למשך 20 יום.

זכות ערעור בבית המשפט המחוזי בנצרת תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום כ"ב חשוון תשע"ז,
23/11/2016 במעמד הנוכחים.
דלית שרון-גרין, שופטת